ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Παρνταγιάν ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω στοὺς τοίχους καὶ διέκρινε σὲ μιὰ γωνιὰ μιὰ εἰκόνα ποὺ ἔκαμε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτήσῃ. Τὴν κύτταξε κάμποσο ἀγόρταγα καὶ φώναξε :

—Λουΐζα ! Λουΐζα !

Ἔξαφνα ὅμως σκέφτηκε μὲ ἀπορία : Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν εἰκόνα τῆς Λουΐζας ὁ στρατάρχης, ἀφοῦ ἀγνοοῦσε τὴν ὕπαρξι τῆς κόρης του ;... Ἀντελήφθη τότε ὁ ἱππότης, ὅτι στὴν εἰκόνα δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἡ Λουΐζα, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ μητέρα τῆς ἀγαπημένης του σὲ ἡλικία δεκάξη—δεκαεπτὰ χρονῶν.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπῆκε στὴν αἴθουσα ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσί. Βλέποντας τὸν ξένο τὸν νὰ παρατηρῇ μὲ προσοχὴ τὴν ἐλαιογραφία ἐκείνη, τὸν ρώτησε :

—Σᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ εἰκόνα, ἱππότα ;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Παρνταγιάν. Εἶνε μιὰ εἰκόνα ποὺ ἡ ὀμορφιά της μὲ μάγεψε...

—Καὶ ξέρεις τι φαντάζομαι ; Ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ γειτάνη ἀπὸ νεανικὰ ὄνειρα ψυχή σου, θὰ συνέλαβε τὴν ἐλπίδα, ὅτι μπορεῖ νὰ συνενωθῇ θαυμάσια μ' ἕνα τέτοιο πλάσμα, ποὺ ἔχει μάτια τόσο ἄδολα καὶ ἀθῶα καὶ μέτωπο τόσο ἁγνό...

—Μαντέψατε ἀκριβῶς τὴ σκέψι μου, κύριε στρατάρχα. Θὰ ἐπιθυμοῦσα, πραγματικά, νὰ ἀγαπήσω μιὰ γυναῖκα ὡραία σαν αὐτὴ, ἢ μιὰ ἀδερφή της, ἢ μιὰ κόρη της, μιὰ τέλος πάντων ποὺ νὰ τῆς ἔμοιαζε ἀπαράλλαχτα...

—Δὲν ξέρεις πόσο μ' εὐχαριστεῖ, νεαρέ μου, ἡ ἀφέλειά σου κι' ὁ ἐνθουσιασμός σου. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴ συμπάθειά μου, θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ ἱστορία.

Κάθησε λοιπὸν ἀπέναντί μου κι' ἄκουσε.

Ὁ Φραγκίσκος Μονμορανσὶ στάθηκε γιὰ λίγο κι' ἔπειτα εἶπε μὲ συγκίνησι :

—Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ποὺ τὴ θαυμάζετε στὴ φωτογραφία, εἶνε ἢ μᾶλλον ὑπῆρξε σύζυγος ἑνὸς φίλου μου, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ τὴ στεφανωθῇ, ἤρθε σὲ διάσταση μὲ τὸν πατέρα του, ἕναν ἄρχοντα ἰσχυρό, καὶ ἐπέσυρε ἐναντίον τῆς κεφαλῆς του τὴν κατάρα του... Τὴν ἴδια μέρα ποὺ γάμου του, ὁ φίλος μου ὑποχρεώθηκε ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸν πόλεμο. Καὶ ξέρετε τί ἔμαθε στὸ γυρισμό του ; Ὅτι ἡ νέα αὐτὴ, μὲ τὴν τόσο σεμνὴ φεσιογνωμία, ἦταν μιὰ διεφθαρμένη γυναῖκα ! Ἐπληροφορήθηκε ὅτι τὸν ἐπρόδινε ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου τους, αὐτὸν ποὺ τῆς εἶχε δώσει τ' ὄνομά του μὲ τόσες θυσίες... Καὶ ἔτσι ἡ ζωὴ τοῦ φίλου μου, ποὺ ζοῦσε μόνο γι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα, κατεστράφηκε γιὰ πάντα...

—Ὁ φίλος σας ἀτατᾶται, ἐξοχότατε, εἶπε μὲ ἀπλότητα ὁ Παρνταγιάν.

Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὶ ἔρριξε στὸ νέο ἕνα βλέμμα γεμάτο ἔκπληξι.

—Ἢ μᾶλλον ἀπιστᾶσθε σεῖς ὁ ἴδιος, στρατάρχα, συνέχισε ὁ ἱππότης.

Ὁ στρατάρχης νόμισε, ὅτι τὰ λόγια τοῦ Παρνταγιὰν ἐξέφραζαν μιὰ ἁπλή, τιπική, συνηθισμένη διαμαρτυρία καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἀδιαφορίας ἀπάντησε :

—Ἀφοῦ δὲν πιστεύετε, νέε μου, ἂς ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἂς ἔρθουμε στὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας...

—Ἔστω, εἶπε κι' ὁ Παρνταγιάν. Λοιπὸν ἀρχίζω, ἐξοχότατε. Κατοικῶ στὴν ὁδὸν Ἁγίου Διονυσίου, στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος». Ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου βρίσκεται ἕνα λαϊκὸ σπιτάκι, στὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ ὁποίου μένουν δυὸ ἡλιοκαῆ γυναῖκες. Ἐκ μέρους αὐτῶν ἔρχομαι σὲ σάς...

—Δυὸ γυναῖκες ;

—Ναί. Κόρη καὶ μητέρα.

—Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομά τους ;

—Δὲν ξέρω. Ἢ μᾶλλον θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο. Ἐν πρώτοις θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ δυστυχισμένα καὶ καλλικαρδιὰ πλάσματα καὶ κατόπιν πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ κι' ἐγὼ μιὰ ἱστορία.

—Σᾶς ἀκούω.

—Ἡ διὸ γυναῖκες ποὺ σᾶς ἀνάφερα, ἀπολαμβάνουν τὸ σεβασμό καὶ τὴν ἐκτίμησι ὁλόκληρης τῆς συνοικίας. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη, ἀπὸ δεκατεσσάρων περίπου μηνῶν, ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ, δὲν ἔχει διαδοθεῖ οὔτε τὸ ἐλάχιστο εἰς βάρος της, ἂν καὶ εἶνε ὁραιοτάτη καὶ ἐντελῶς ἀτροστάτευτη. Γιὰ τὴ μητέρα γνωρίζω, ὅτι ἐργάζεται νύχτα καὶ ἡμέρα καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὴ θυγατέρα της ἀριστοκρατικὴ ἀνατροφή. Εἶνε ἡ πιο ἔμπειρη κεντήστρα τοῦ τόπου μας καὶ ὅλοι τὴ λένε «Ἡ Κυρὰ μὲ τὰ Μαῦρα», γιατὶ φορᾶει πάντα ἕνα μαγάλο πένθος. Τὸ πάθημα λοιπὸν αὐτό, ἡ μητέρα δηλαδή, ἔπαθε κάποτε ἕνα φοβερὸ δυστύχημα. Καὶ τὸ δυστύχημά της θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ πληρώσω ἐγὼ μὲ τὸ αἷμα μου, ἀφοῦ ἀφορμὴ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου....

—Ἐξηγηθῆτε, ἱππότα.

—Ναί, ἀφορμὴ νὰ βασανιστῇ ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ὑπῆρξε ὁ πατέρας μου ! Ἡ κυρία αὐτὴ παντρεύτηκε νεοτάτη. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ σύζυγός της ἔπρεπε ν' ἀπουσιάσῃ γιὰ πολὺ διάστημα. Πεντέξη μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του, ἡ νέα γυναῖκα γέννησε μιὰ κόρη. Κι' ὁ ἄντρας της, ποὺ τὸν εἶχε κλάψει σὰν νεκρό, γύρισε ξαφνικὰ ἐντελῶς ἀνέλπιστα. Τότε ὁ πατέρας μου διέπραξε τὸ ἔγκλημα νὰ τῆς ἀπαιτῇ τὴ μικρὴ κόρη της. Κι' ἔτσι ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ μητέρα, ποὺ λάτρευε τὸ παιδί της καὶ θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορὲς νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν ἄγγελό της, βρέθηκε μπροστὰ στὸ ἀκόλουθο δίλημμα : ἢ νὰ ἐμπιστευθῇ στὸ σύζυγό της ψευδῶς, ὅτι ὑπῆρξε ἐπόρκη καὶ ἄπιστη, ἢ νὰ ἰδῇ νὰ τῆς σφάζουν τὴ μικρή...

Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὶ εἶχε γίνει κάτωχρος καὶ κόντευε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἔβγαλε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ περιλαιμό του καὶ φώναξε :

—Τ' ὄνομα, τ' ὄνομα ! Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομα τῆς γυναίκας αὐτῆς ; Εἴχε παντρεῖ ἐπάνω καὶ φανοτὰν σὰν ἐξαλλος.

—Περιμένετε πρῶτα ν' ἀκούσετε τὸ τέλος, ἐξακολούθησε ὁ Παρνταγιάν. Λοιπόν, αὐτὲς ἡ δυὸ γυναῖκες ἐξκατελείφθησαν, μετὰ τὸ περιστατικὸ ποὺ σᾶς διηγήθηκα, ἀπ' ὅλους. Ἤρθαν νὰ κατοικήσαν στὸ Παρίσι. Ἔξαφνα ὅμως τὶς ἀτήγαγαν καὶ μοῦ ἄφησαν μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ νὰ τὴν παραδόσω σ' ἕναν ἄρχοντα...

Συγχρόνως ὁ Παρνταγιὰν ἐγονάτισε κάτω, ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα φάκελλο καὶ εἶπε :

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστολή, ἐξοχότατε !

Ὁ Μονμορανσὶ δὲν πρόσεξε τὸν Παρνταγιὰν τὴ στιγμὴ ποὺ γονάτιζε, δὲν παρατήρησε τὴν ἀτρόμητη φυσιογνωμία του. Τὸ μόνο ποὺ εἶδε, ἦταν ἡ ἐπιστολή. Μὰ κι' αὐτὴ δὲν τὴν πῆρε ἀμέσως. Ἔφερε πρῶτα τὰ δυὸ του χέρια στὸ μέτωπό του σὰν νὰ θέλῃ νὰ συγκρατήσῃ τὸ μυαλό του. Ἀρπαξε ὕστερα τὴν ἐπιστολὴ καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ γνώρισε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ κόλλησε τὸ χαρτὶ πάνω στὰ χείλη του. Ἔπειτα τὴ διάβασε σιγὰ—σιγὰ ὁλόκληρη. Κι' ὅταν ἐτέλειωσε τὴν ἀνάγνωσι, γύρισε μὲ λυγμοὺς πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Ἀνναμπέλλας, ἔπεσε μπρός της γονατιστὸς καὶ φώναξε :

—Συγχόρεσέ με ! Συγχόρεσέ με, ἀγάπη μου !...

Ἔπειτα κυλίστηκε ἔξαφνα ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ὁ Παρνταγιὰν κατάλαβε, ὅτι ἡ περίστασι δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ καλέσῃ βοήθεια καὶ ὅτι ἔπρεπε μόνος του νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σὲ λίγο ὁ Φραγκίσκος ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις του καὶ σηκώθηκε. Τὰ μάτια του πετοῦσανε φλόγες... Ὁ Παρνταγιὰν θέλησε νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος τὸν διέκοψε :

—Σιωπή, σιωπή !... τοῦ εἶπε. Ὑποσχεθῆτε μου μόνον, ὅτι θὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι ! ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν.

Ὁ Μονμορανσὶ ἔκρυψε τὸ γράμμα στὸν κόρφο του, κατέβηκε ἀμέσως στὸ σταῦλο του, σέλλωσε μόνος του ἕνα ἄλογο κι' ἀναχώρησε καλπάζοντας.

Ὁ Παρνταγιὰν βγῆκε ὥς τὴν πόρτα, τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ καὶ ξαναγύρισε ἐπάνω, ψιθυρίζοντας : —«Ποῦ πηγαίνει ἄραγε ;...».

Τρέχοντας πάντα σὰν ἀστραπή, ὁ Φραγκίσκος πέρασε τὴν πύλη τῆς Μονμάρτρης καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὅταν βρέθηκε μόνος του ἔξω στὸν ἀνοιχτὸ κάμπο, ἔβγαλε ἔξαλλος μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ χαρά :

—Ζήτω, ζήτω ! Ἡ Ἀνναμπέλλα εἶνε ἀθῶα, εἶνε ἀθῶα !...

Σιγὰ—σιγὰ τὸ τρέξιμο τοῦ καταπράϋνε τὴν ὁρμή. Εἶχε φτάσει πειὰ στὸν ἐξοχικὸ πύργο τοῦ Μονμορανσί, διενθύνθηκε ἀμέσως στὸ οἴκημα τῆς γηραιᾶς τροφοῦ τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ χτυπησε δυνατὰ τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Παρνταγιὰν βγῆκε ὥς τὴν πόρτα, τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ καὶ ξαναγύρισε ἐπάνω...